

7th February 1955]

The motion was carried.

Clauses 2 and 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI A. B. SHETTY :—“ Mr. Speaker, I move—
‘ That the Madras City Municipal (Amendment) Bill, 1955,
be passed into law.’ ”

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the Madras City Municipal (Amendment) Bill, 1955,
be passed into law.’ ”

The motion was put and carried and the Bill was passed into law.

(2) THE MADRAS IRRIGATION (LEVY OF BETTERMENT CONTRIBUTION) BILL, 1954.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—
“ Mr. Speaker, Sir, I beg to present the report * of the Select Committee on the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1954 (L.A. Bill No. 26 of 1954) and move—

‘ That the Bill as amended by the Select Committee be taken into consideration.’ ”

“ Sir, a Select Committee to consider the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1954, was appointed by the Legislative Assembly on the 18th May 1954. The leave of the House was also given to the Select Committee to sit at any place in the State to enable its members personally to inspect the ayacut under the major irrigation works.

“ The Select Committee met in the following places, i.e., Madras, Bhavanisagar in Coimbatore district, Mettur in Salem district, and the Malampuzha Dam site in Malabar district. At its meetings at Bhavanisagar, Mettur Dam and Malampuzha, the Committee received memoranda presented to them by certain associations and individuals in respect of the Bill and also examined select individuals who offered to give evidence before them. Some of them were Members of the Legislature.

“ As hon. Members are aware, the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1954, enables the Government to levy betterment contribution from the holders of lands which are benefited by the construction, expansion or alteration by the Government of any irrigation or drainage work on or after the 1st January 1947. The Committee subjected the clauses of the Bill to a detailed scrutiny in the light of the representations made to it and the evidence tendered before it. In the result, it made the following changes to the Bill as introduced in the Legislative Assembly :—

‘ As originally worded, the Bill applied even to ayacuts served by petty or minor irrigation works. The Committee expressed the view that the levy of betterment contribution should be limited to lands benefited by irrigation and drainage works, the costs of which exceeds Rs. 25,000. Clause 3 of the Bill has been amended accordingly.’ ”

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [7th February 1955]

“ In calculating the amount of betterment contribution, the Bill originally as introduced allowed only the cost of making the lands fit for advantageous irrigation under the work to be deducted from ten times the annual increase in the gross produce. But the Committee considered that in addition to this capital investment the increase in the annual cultivation expenses of raising a wet crop on lands on which only dry crops had been previously raised must also be taken into consideration. Necessary provision has been made to this effect in the proviso to clause 4 (2).

“ The Committee decided that the date of completion of an irrigation or drainage work referred to in clauses 4 and 6 of the Bill should be defined as the date of cessation of all work connected with its construction, expansion or alteration or the date when the work is ready to be put in actual operation, whichever is later. Necessary provision has accordingly been made in sub-clause (3) of clause 6 of the Bill.

“ After clause 8, a new clause has been added. Under this clause any person having interest in a land may pay the entire contribution payable by the landholder. If such person pays the entire contribution within a period of two years from the date when such contribution becomes payable, he will be entitled to a rebate of 20 per cent.

12-50 P.m. “ The Committee considered at length the desirability of making a tenant share the liability to pay a rateable portion of the betterment contribution under the Bill and finally decided to amend the first proviso to clause 10, renumbered by the Committee as clause 11, so as to restrict the levy of contribution from the tenant to cases where he is liable under any law or custom of the locality to deliver to the landholder a share of the produce and such share has not been altered subsequent to the completion of the work by agreement between the parties. It thinks that in other cases, no levy should be made from a tenant.

“ The other changes made in the Bill are all shown in the copy of the Bill as amended by the Select Committee. I do not think it necessary to refer to them in detail. The report is now before the House for discussion.”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1954 (L.A. Bill No. 26 of 1954), as amended by the Select Committee be taken into consideration.’ ”

SRI S. DAIVASIGAMONEY :—“ May I submit, Sir, that in view of the fact we are not sitting in the afternoon, we may rise now? ”

MR. SPEAKER :—“ We will sit for half an hour more. Mr. Kandasamy will now speak.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ I have given notice of an amendment to the main motion that the Bill be taken up one year hence. I gave it this morning.”

7th February 1955]

MR. SPEAKER :—“ To whom? I have not received notice so far. I must have had it.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ I have given notice of it. The office does not deny receipt of it.” (Laughter.)

MR. SPEAKER :—“ I shall see to it. Mr. Kandasamy will now speak.”

*SRI C. KANDASAMY :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன்பாக கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களால் வைக்கப்பட்டிருக்கிற நில அபிவிருத்தி வரி மசோதா சம்பந்தமாக நான் பேசவிரும்புகிறேன். 12-54 p.m.

“ முதலாவதாக இந்த அபிவிருத்தி வரி நியாயமற்றது என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். பொதுவாக நிலவரி சம்பந்தமாக எங்கள் கட்சியின் கொள்கை என்னவென்பதை பல முறையும் நாங்கள் இந்தச் சபையில் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். வரி விதிப்பதாய் இருந்தால் அந்த வரியைக் கொடுக்கக் கூடிய வசதியுள்ளவர்கள் யாரோ அவர்களுக்குத் தான் அந்த வரி விதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆகவேதான் இன்றையதினம் எந்த அடிப்படையில் வருமான வரி நிர்ணயிக்கப்படுகிறதோ அதே அடிப்படையில் தான் நிலவரியும் நிர்ணயிக்கப்படவேண்டுமென்று பல சத்தர்ப்பங்களிலும் நாங்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். வெறும் நில விஸ்தீர்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு சென்ட்டுக்கு இவ்வளவு வரி என்று நிர்ணயித்தால் ஒரு சென்ட் உள்ளவனும் அந்த வரியைக் கட்டித்தான் ஆகவேண்டும். ஆயிரம் ஏக்கராவுள்ளவனும் அதே வரியைத் தான் கட்டுவான். லட்சக்கணக்கான ரூபாய் வருமானமுள்ளவனுக்கு இந்த வரியைக் கட்டுவது கொஞ்சம் கூட சிரமமில்லை. ஆனால் ஏற்கெனவேயே தன்னிடமுள்ள சொர்த நிலத்திலிருந்து வரக்கூடிய வருமானத்தைக் கொண்டு குடும்பமே நடத்த முடியாமல் தவிக்கும் சாதாரண விவசாயிகள் இந்த வரியினால் பெரிதும் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகவே தான் நிலத்திலிருந்து வரக்கூடிய வருமானத்தின் அடிப்படையில் வரி நிர்ணயிக்கப்பட்டால் குறைந்த வருமானமுள்ளவனுக்கு இந்த வரியினால் பாதகம் ஏதுவும் ஏற்படாமலும், அதிக வருமானமுள்ளவனின் கொடுக்கும் சக்திக்கு ஏற்றபடியும் நாம் வரி வசூல் பண்ண முடியும். இந்தக் கொள்கையை சர்க்கார் ஒப்புக் கொள்ளாது மேலும் மேலும் நில அளவுக்குத் தகுந்தபடியே இந்த மசோதாபடி வரி விதிக்க உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை நாங்கள் எதிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது என்று பொதுப்படையாகத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ குறிப்பாக இந்த வரி விதிப்புக்கு நில அபிவிருத்தி வரி என்று சர்க்கார் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதாவது சர்க்கார் நிறைவேற்றுகின்ற நீர்ப்பாசான திட்டங்களினால் நிலங்களின் மதிப்பு உயர்கிறது என்றும் விலையும் உயர்கிறது என்றும் ஆகவே இந்த வரி விதிக்கப்படுகிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது நியாயமா என்று பார்க்கவேண்டும். ஏனெனில் நிலத்தின் விலையானது நிரந்தரம் அல்ல. இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய விலையே சுமார் இருபது வருஷங்கள் கழித்தும் இருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. சில பிரதேசங்களில் அதிகப்பலாம். சில இடங்களில் ஒரேயடியாகக் குறைந்து போனாலும் போகலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட விலையே சுமார் இருபது வருஷங்களுக்கு இருந்து கொண்டிருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. எந்தப்பொருளின் விலையும் காலத்திற்கு ஏற்றாற்போல மாறிக் கொண்டே வருகிறது. பெரிய பெரிய பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது என்று உலகிலுள்ள பொருளாதார நிபுணர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். அப்படியிருக்கும்போது இன்றையதினம் இருக்கக் கூடிய விலையை அளவாகக் கொண்டு வரி விதிப்பதானது விவசாயிகளுக்கு எந்த அளவுக்கு துன்பம் அளிக்கு

[Sri C. Kandasamy] [7th February 1955]

மென்று சொல்ல முடியாது. விவசாயிகளின் மத்தியில் இது எந்த அளவுக்கு நெருக்கடியை ஏற்படுத்தப் போகிறதென்றும் சொல்ல முடியாது.

“இதற்கு அரசாங்கம் ஒரு வாதம் சொல்லலாம். அதாவது சர்க்கார் பதினேழு கோடி ரூபாய் செலவழித்து கீழ் பவானி திட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். ஐந்தாறு கோடி ரூபாய் செலவழித்து மலம்புழா திட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பணம் திரும்பவும் சர்க்காருக்குக் கிடைத்தால் தானே வேறு இடத்தில் புதுத் திட்டங்களை எடுத்துக் கொண்டு நிறைவேற்ற முடியும் என்று அவர்கள் பேசலாம். பொதுவாக அரசாங்கம் வரி வசூலிக்கக் கூடாதென்று நான் சொல்லவில்லை. அதே சமயத்தில் நல்ல பாசன வசதிகளையும் பிரதிபலிப்பை பார்க்காமல் மக்களுக்காகவே செய்து கொடுக்கவும் அரசாங்கம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

“தொன்றுதொட்ட காலம் முதற்கொண்டு நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்காகவே மக்களிடமிருந்து சர்க்கார் நிலவரியை வசூலித்து வருகின்றார்கள். பாசன வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்காகவே தண்ணீர் வரியை வசூலித்து வருகிறார்கள். இதற்கு பிறகும் புதியதாக நில அபிவிருத்தி வரி என்று ஒரு வரி விதிக்கப்படுகிறது என்று சொன்னால் அது கொஞ்சம் கூட நியாயமே ஆகாது.

“ஐந்து வருஷத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் நாங்கள் சமார் முன்னாறு, நானாறு கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம், என்று சொன்னால் மக்களுடைய நன்மைக்காகவேதான் நீங்கள் செலவழிக்கிறீர்களே தவிர செலவழித்த பணத்தை மக்களிடமிருந்து வரியாக வசூலித்து விடுவது என்று சொல்வது சரியாகாது. ஐந்து வருஷத் திட்டங்களினால் அந்தந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள நிலங்களின் மதிப்பு உயர்ந்துவிட்டது என்று சொல்லி வரிபோட சட்டம் செய்தால் அதனால் மக்களுக்குத் தீமையே தவிர நன்மை யில்லை. உண்மையாக இம்மாதிரி ஐந்து வருஷத் திட்டத்தினால் மக்களுக்குப் பலனே இருக்காது என்றும் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஐந்து வருஷத் திட்டம் வெறும் பிரசார சாதனமாகத் தான் சர்க்கார் கட்டிக்குப் பயன்படுகிறதென்றும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் இன்றையதினம் ஐந்து வருஷத் திட்டத்தின் சாதனையைப்பற்றி பெருவாரியாகப் பேசப்படுகிறது. ஐந்து வருஷத் திட்டத்தின் மூலமாக மக்களின் நலனுக்காக சர்க்கார் ஏதோ கொஞ்சம் பணம் செலவழித்து வருகிறார்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். இருந்தாலும் அதனால் நன்மை கிடைக்கும் என்று சொல்லி புதியதாக நில அபிவிருத்தி வரி என்று விதிக்கச் சட்டம் போட்டுவிட்டால் அதனால் ஏற்பட்ட நன்மையைவிட பல மடங்கு தீமையே உண்டாகுமென்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும்.

“ஏற்கெனவே பவானி திட்டத்திற்கு 11 கோடி ரூபாய் செலவாகியிருக்கிறது. அப்பொழுது இருந்த இன்ஜினியர்கள் 5 கோடி ரூபாய் செலவழித்தால் போதுமென்றும் ஏக்கருக்கு 9 ரூபாய் வீதம் தண்ணீர் வரி போட்டாலே சர்க்காருக்கு போட்ட பணத்துக்கு வருமானம் வருமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது 11 கோடி ரூபாய் செலவாகியிருப்பதால் வரி எவ்வளவு உயருமென்று சொல்ல முடியாது. மேட்டூர், கீழ் பவானிப் பிரதேசங்களில் இப்பொழுதே நெல்விளைவுக்கு ஏக்கராவுக்கு இருபது ரூபாய் நஞ்சை நிலங்களுக்கு வரி விதிக்கப்படுகிறது. பருத்திக்கு பதினேந்து ரூபாய் விதிக்கப்படுகிறது. ஏழாறு ரூபாய் இதர தானியங்களுக்கு வரி வசூலிக்கப்படுகிறது. புஞ்சை நஞ்சையாக மாறினால் அதற்காக வேறு தனியாக தண்ணீர் வரி விதிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது இப்பொழுது நில அபிவிருத்தி வரி என்று புதியதாக வரி விதிக்க யோசிப்பதே ரொம்பவும் நியாயமற்றதாகும்.

“பொறுக்குக் கமிட்டியில் இது சம்பந்தமாக நாங்கள் கேட்ட புள்ளி விவரம் எதையும் அரசாங்கமோ, அதிகாரிகளோ கொடுக்கத்தயாராய் இல்லை. எவ்வளவு ரூபாய் அரசாங்கத்திற்கு இதனால் வருமானம் ஏற்படு

7th February 1955] [Sri C. Kandasamy]

மென்று உத்தேசமாகவாவது எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்று கேட்டதற்குக் கூட சரியான பதில் அளிக்கப்படவில்லை. எப்படியோ ஒரு வரித்திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து மக்களை அடித்துப்பிடித்து வரியை வசூல் செய்துவிட வேண்டுமென்று எண்ணுவது மிகவும் தவறாகும். அதனால் தீமையே விளையுமென்றும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(The Deputy Speaker in the Chair.)

“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவானது 1 p.m. செலக்ட் கமிட்டியில் இருந்தபோது நாட்டிலிருந்த நிலைமைக்கும் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அப்பொழுதிருந்த நிலைமையையும் இன்றிருக்கக்கூடிய நிலைமையையும் கனம் மந்திரி அவர்கள் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். தஞ்சை ஜில்லாவில் நெல் இப்பொழுது கலம் ஒன்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் என்று விற்கப்படுகிறது. ஆனால், இதேவிலை நீடித்திருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. உலகத்திலே, குறிப்பாக நமது நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய, ஏற்பட்டு வரக்கூடிய பொருளாதார மந்தம், வேலையில்லாத திண்டாட்டம், தொழில் மந்தம் ஆகிய பல பிரச்னைகளைப் பார்க்கும்போது வருங்காலம் ஒரு நல்ல சுபீட்ச காலமாக இருக்குமென்று யாரும் எதிர்பார்க்கமுடியாது. பொருளாதாரத் துறையில் சுமுகமான ஒரு நிலை ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக பெரிய தொரு நெருக்கடி ஏற்பட்டு வெடிக்கப்போகிறது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்; முதலாளிகளும் இதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்.

“இந்தச் சட்டமானது ஏதோ பெரிய பெரிய நீர் தேக்கத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் ஜில்லாக்களிலுள்ள விவசாயிகளை மட்டும் பாதிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், தஞ்சை ஜில்லாபோன்ற இதர ஜில்லாக்களிலுள்ள விவசாயிகளையும் பாதிக்கிறது. 1947-ம் வருஷத்திற்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட சிறு சிறு திட்டங்களையெல்லாம் கணக்கெடுத்துக்கொண்டு, அவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு ரூ. 25,000-க்குமேல் செலவாயிற்று என்று சொல்லி, இந்தச் சட்டத்தின்படி அபிவிருத்தி வரி விதிக்கப்படும். 1947-ம் வருஷத்திற்குப் பிறகு, ஒரு மதகு கட்டினால், வாய்க்கால் வெட்டினால், அல்லது இதுபோன்ற சிறுசிறு பாசன வசதி செய்துகொடுத்தால், அவைகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துக் கணக்கிலெடுத்துக்கொண்டு, ரூ. 25,000-க்கு மேல் செலவாயிற்று என்று சொல்லி அபிவிருத்தி வரி விதிக்கப்படுமானால் அதனால் அநேகமாக எல்லா ஜில்லாக்களிலுமுள்ள லட்சக்கணக்கான விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது சென்னை ராஜ்ய சர்க்காரானது தண்ணீர் வியாபாரமே செய்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையே ஆகாது. அந்த முறையில்தான் இந்த அபிவிருத்தி வரி விதிப்பு இருக்கிறது.

“தண்ணீர் வசதி ஏற்பட்டவுடனே நிலத்தின் விலை உயர்ந்துவிட்டது என்ற காரணத்தைவைத்துக்கொண்டு இருபது வருஷங்களுக்கு வருஷா வருஷம் விவசாயிகளிடமிருந்து அபிவிருத்தி வரி வசூல் செய்வது என்று சொன்னால் அது விவசாயிகளை நிச்சயமாக மொட்டையடிக்கக்கூடிய விஷயம் என்றுதான் நான் வற்புறுத்திச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

“செலக்ட் கமிட்டி சற்றுப்பிரயாணம் செய்த மூன்று இடங்களிலுமுள்ள விவசாயிகளை நாங்கள் விசாரணைசெய்துபார்த்தோம். தண்ணீர் இல்லாமல் நிலத்தில் சாகுபடி செய்யமுடியாமல் பஞ்சத்தால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் அவர்கள் எப்படியாவது சாகுபடிக்குத் தண்ணீர் வேண்டுமென்ற உற்சாகத்தில், ‘அணைக்கட்டு கட்டி விடுங்கள், அதற்கு வேண்டிய பணத்தை வேண்டுமானாலும் நாங்கள் தந்துவிடுகிறோம்’, என்று சொல்லியிருக்கலாம். நிறைய நிலம் வைத்திருக்கும் பெரு நிலச்சுவாந்தார்களும், நடுத்தர விவசாயிகளும் கூட புதிய திட்டத்திற்கு வேண்டிய தொகையில் ஒரு அளவு கெடுக்க முன்வந்திருக்கலாம். ஆனால், நடைமுறையில் என்ன ஏற்படுகிறது. சாதாரண சிறு நிலச்சுவாந்தர்கள் அதிலும் குறிப்பாக பத்து ஏக்கர்களுக்குக் குறைவாக நிலம் வைத்திருக்கக்கூடியவர்கள். அபிவிருத்தி வரியைக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுதான் அவர்களுடைய உண்மையான நிலை.

[Sri C. Kandasamy] [7th February 1955]

“அவர்களுக்குப் பலவிதமான கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முக்கியமாக விவசாயப்பொருள்களின் விலையில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு, விலைவாசியின் ஊசலாட்டத்தின் காரணமாக தாங்கள் உற்பத்தி செய்யும் தானியங்களுக்கு கட்டுப்படியாக்கூடிய விலை கிடைப்பது கடினமாக இருக்கிறது. விவசாயப் பொருள்களுக்கு கட்டுப்படியாக்கூடிய விலையை நிர்ணயித்து அதற்கு ஒரு உத்தரவாதம் கொடுத்தால்தான் இப்படிப்பட்ட வரிச் சூசமையை விவசாயிகள் மீது போட சர்க்காருக்கு யோக்கியதை இருக்க முடியும். விவசாயப் பொருள்களுக்கு உத்தரவாதமான விலையை நிர்ணயித்துக் கொடுக்க முடியாத அரசாங்கம், அதே சந்தர்ப்பத்தில் விலை வாசியை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு வரி விதிக்க முற்படுவது சரியல்ல. அப்படிச் செய்வது வரி விதிப்புக் கொள்கைக்கே முரணானது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 250 முதல் ரூ. 500 வரையில் செலவழித்தால் தான் நிலத்தை அபிவிருத்தி செய்து சாகுபடி செய்ய முடியுமென்று பல விவசாயிகள் செலக்ட் கமிட்டியின் முன் சாட்சியங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். புஞ்சை நிலத்தை நஞ்சையாக மாற்றவேண்டுமானால், ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 500 வரையிலும்கூட செலவு செய்யவேண்டி ஏற்படுகிறது. மூன்று ஏக்கர்கள் வரையில் நிலம் வைத்திருக்கக்கூடிய ஒரு சாதாரண விவசாயி ரூ. 1,500 செலவு செய்து நிலத்தைப் பண்படுத்த வேண்டி ஏற்படுகிறதென்றால், அவன் பணத்திற்கு எங்கே போவான்? கடன் வாங்கினால்தான் அவனுடைய புஞ்சை நிலத்தை நஞ்சையாக மாற்றமுடியும். கடன் வாங்கி நிலத்தில் இவ்வளவு பணம் செலவு செய்து அபிவிருத்தி செய்யவேண்டியதோடு மட்டுமல்லாமல், தண்ணீருக்காக அபிவிருத்தி வரி என்ற முறையில் இருபது வருஷங்களுக்கு வருஷா வருஷம் சர்க்காருக்குப் பணம் செலுத்தவேண்டுமென்றால், அவன் இந்த நாட்டில், அவனுடைய நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு ஒரு பிரஜையாக இருக்கமுடியுமா என்பதை நாம் சற்று கவனிக்கவேண்டும். அவன் தன்னுடைய மூன்று ஏக்கர் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு விவசாயம் செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது. ஆகவே வெகு சீக்கிரத்தில் அவன் தன்னுடைய நிலங்களை கடன் பளுவின்காரணமாக பக்கத்திலிருக்கும் நிலப் பிரபுக்களிடம் விற்றுவிட்டுப் போகவேண்டியதுதான். ‘ஏக்கர ஒன்றுக்கு ரூ. 50 வந்தால்கூட போதும், நிலத்தை விற்பதுவிரகிறேன், இனிமேல் என்னால் இந்த நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு சமாளிக்க முடியாது’ என்று சொல்லி நிலத்தை விட்டு வெளியேறவேண்டிய நிலைமைதான் இந்தச் சட்டத்தினால் ஏற்படும்.

“புதிய பாசனப் பிரதேசங்களில் தண்ணீர் வந்தவுடனே அபிவிருத்தி வரி கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. தண்ணீர் வந்தவுடனே அந்தத் தண்ணீரை நிலத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய வசதி எல்லா விவசாயிகளுக்கும் இருக்கமுடியாது. உடனே தண்ணீரை நிலத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாத நிலைமையில் இருக்கும் விவசாயிகள் பல கஷ்டங்களுக்குள்ளாக நேரிடும். ஜனவரி மாதம் பிறந்தவுடனே நிலத்திற்கு கில்தி செலுத்துவதோடுகூட, அபிவிருத்தி வரியும் கொடுக்கப்படுவேண்டும், இல்லாவிட்டால் நிலம் ஜப்தி செய்யப்பட்டுவிடும் என்று ரெவின்யூ அதிகாரிகள் நிர்ப்பந்தம் செய்தால் அந்த விவசாயி என்ன செய்ய முடியும்? நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்கே கடன் வாங்க வேண்டிய நிலையிலிருக்கும் சாதாரண விவசாயிகள், சில ஏக்கர்கள் மட்டும் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் குடியானவர்கள் எல்லாம் தங்களுடைய நிலங்களைப் பெரிய நிலப்பிரபுக்களிடம் கிடைத்த விலைக்கு விற்றுவிட்டுத் தான் போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இந்தச் சட்டத்தினால் ஏற்படுகிறது. 3,900, 4,000 ஏக்கர்கள் நிலம் வைத்திருக்கக்கூடிய ஸ்ரீமான் டி. வி. பழனிசாமி கவுண்டர், 2,000 ஏக்கர்கள் நிலம் வைத்திருக்கக்கூடிய பீனயகோட்டை பட்டகாரர் போன்ற பெருநிலச்சுவாந்தார்களிடம் 100 அல்லது 50 ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் கூட விற்றுவிட்டுப் போவதைத்தவிர வேறு விழியில்லை என்பதை கனம் மந்திரி அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

7th February 1955] [Sri C. Kandasamy]

“அபிவிருத்தி வரி விகிதத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடிய காலத்தில், கடந்த மூன்று வருஷ காலத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு நிலத்திலிருந்து விளைந்த கணக்கை வைத்துக்கொண்டு நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று இந்த மசோதாவில் சொல்லப்படுகிறது. புஞ்சை நிலத்தை நஞ்சையாக மாற்றும் போது, சென்ற இரண்டு மூன்று வருஷ காலத்தில் விளைந்த விளைவைக் கொண்டு மதிப்பிட முடியுமா? கன்னி நிலங்களில் தண்ணீர் வந்த முதல் வருஷம் நல்ல விளைச்சல் கிடைக்கும். பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு தான் உண்மையில் நிலத்தின் தரம் தெரியுமென்பது கிராமப்புறங்களில் இருப்பவர்களுக்கும், விவசாயத்தில் அனுபவம் உள்ளவர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். சென்ற இரண்டு மூன்று வருஷ மகசூலைக் கணக்கில் எடுத்து அதன்மேல் ஒரு முடிவுக்கு வந்து, விவசாயிகள் இப்படிப்பட்ட ஒரு வரியைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அதற்காக ஒரு சட்டம் இயற்றுவது என்பது சரியல்ல. யதார்த்த நிலைமையைக் கணக்கிலெடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இது சரியான முறையல்ல என்பது தெரியவரும். ஆகவே, இதை மாற்றியமைக்கவேண்டும்.

“பவானிசாகரத் திட்டத்தினால் சில இடங்களில் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சில விவசாயிகள் சாட்சியம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்திற்கு முன்னால் ஒரு ஏக்குக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வந்திருந்தால், அதே இடத்தில் நீர்ப்பாசனத் திட்டம் வந்தபிறகு, ரூ. 200, ரூ. 300 கூட வராத நிலைமை இருக்கிறதென்று விவசாயிகள் சாட்சியங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

“இந்தத் திட்டங்களினால் பயன் அடைந்த நிலங்களில் குறிப்பிட்ட பயிரைத் தான் சாகுபடி செய்யவேண்டுமென்ற நிபந்தனைகள் போன்ற பல பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. இந்த மாதிரியான நிபந்தனைகளையெல்லாம் பாரக்கும் போது இந்த வரியானது இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள பெருவாரியான விவசாயிகளைப் பாதிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறதென்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“இந்த வரி விதிப்பின் அடிப்படைக் கொள்கையே தவறு. ஆகவே, இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நிலவரி சர்ச்சாஜ் விதிக்கப்படும் போது, ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு உட்பட்டு வரி விகிதம் உயர்த்த அனுமதிக்கக்கூடாது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால், இந்த அபிவிருத்தி வரி விதிக்கப்படும்போது மட்டும் இந்தக் கொள்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படாததற்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை.

“விவசாயிகளின் பொருளாதார நிலைமையை அனுசரித்து, ஒரு விவசாயக் குடும்பத்திற்குத் தேவையான பட்டா நிலங்கள் இருந்தால், அந்த நிலங்களுக்காவது இந்த வரி விதிப்பிலிருந்து ஏன் விலக்கு அளிக்கக் கூடாதென்று நான் கேட்கிறேன். விரலுக்குத் தகுந்தபடிதானே வீக்க மிருக்கவேண்டும்? விவசாயிகளுடைய பொருளாதார நிலைமையைக் கணக்கிலெடுத்துக்கொள்ளாமல் எல்லா விவசாயிகளுக்கும் அபிவிருத்தி வரி விதிப்பது என்று சொன்னால், அது விவசாயிகளுடைய பொருளாதாரத்தையே சீர்குலைத்துவிடும். சாதாரண ஒரு விவசாயி ஒன்றிரண்டு ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டு சாகுபடி செய்து வந்தாலுங்கூட வருஷம் 365 நாளும் தினம் ஒரு வேளை சாப்பாடாவது சாப்பிடக்கூடிய நிலையில் இருப்பானு என்பதை அரசாங்கத்தார் சிந்தனை செய்து பார்த்திருக்க வேண்டும். அந்த முறையில் விவசாயிகளுடைய நிலைமையை ஆராய்ந்து பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

“ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குப்பட்டு நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு மட்டும் இந்த வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் கூறினோம் என்று சொன்னால், நாங்கள் ஏதோ ஒரு சிலருக்குப் பாதுகாப்பு அளித்துவிட்டு, மற்றவர்களுக்கு மட்டும் இந்த வரிச் சுமை இருக்க வேண்டுமென்பதாக நாங்கள் சம்பிரதாயத்துக்காக சொல்லவில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குப்பட்டு நிலம் வைத்திருப்பவர்களால் இந்த வரியைக் கொடுக்க முடியாது. கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையில் அவர்கள் இன்றைய

[Sri C. Kandasamy] [7th February 1955]

தினம் இல்லை. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இந்த வரியிலிருந்து விலக்களிக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கோரினோம். ஆனால், அரசாங்கம் அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயில்லை. இது மிகவும் அநீதியானது. சிறிய சிறிய விவசாயிகளை இந்த வரியிலிருந்து விலக்களிக்கக்கூடிய முறையில் ஒரு ஷரத்தை இந்தச் சட்டத்தில் சேர்க்கவேண்டும். ஏனென்றால், போதுமான வருமானம் கிடைக்காத விவசாயக் குடும்பங்கள் இந்த வரி விதிப்பினால் பாதிக்கப்படக்கூடாது. ஆகவே, கட்சி வித்தியாசமின்றி இப்படிப்பட்ட ஒரு ஷரத்தை இதில் சேர்ப்பதற்காகப் போராடவேண்டுமென்று நான் எல்லா அங்கத்தினர்களையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால், நிலத்தைக் குத்தகைக்கு எடுத்து சாகுபடி செய்யும் குடியானவர்களும் இதில் சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். குத்தகை சாகுபடிக்காரர்களை இந்த வரி விஷயத்தில் ஏன் சம்பந்தப்படுத்தவேண்டும்? இது விஷயம் பொறுக்குக் கமிட்டியிலும் எதிர்க்கப்பட்டது. குத்தகை சாகுபடியாளர்களுக்கும் இந்த வரிக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது? அரசாங்கத்திற்கும் அவர்களுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் உண்டா? கிடையாது. ஏனென்றால், குத்தகை, வாரதாரர் ஒரு நிலப்பிரபுவிடம் சென்று நிலத்தைக் குத்தகைக்கோ வாரத்திற்கோ எடுத்துப் பயிர் செய்வதற்குமுன் அந்த நிலப்பிரபுவிடம் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு, அதன்படி அந்த நிலத்தைச் சாகுபடி செய்ய ஒப்புக்கொள்கிறான். ஆகவே, சர்க்காருக்கு செலுத்தவேண்டிய வரிக்கும் அவனுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் கிடையாது. குத்தகை வாரதாரர்களை சர்க்காருக்கு அபிவிருத்தி வரி செலுத்தும் விஷயத்தில் சம்பந்தப்படுத்தியிருப்பது சட்டபூர்வமாக செல்லக்கூடியதா இல்லையா என்பதை சர்க்கார்த் தரப்பில் இருப்பவர்கள் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

“ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட இருவருக்குள் பலவிதமான விவகாரங்கள் இருக்கலாம். ஆனால், அரசாங்கத்திற்கும் குத்தகைதாரருக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. நிலத்தின் பட்டா ஒருவருக்கு இருக்கும்போது, பட்டாதார் கிஸ்தி செலுத்தவேண்டுமென்ற முறை இருக்கும்போது, அந்தப் பட்டாதாரிடத்திலிருந்து அரசாங்கத்திற்குச் சேரவேண்டியவைகளை வசூலித்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, அந்தப் பட்டாதாரிடம் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டதற்கிணங்க சாகுபடி செய்து கொண்டிருக்கும் குடியானவரை இதில் ஏன் சேர்க்கவேண்டுமென்று நான் கேட்கிறேன். இதனால் பல சிக்கல்கள் ஏற்படும் என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

“புதிய பாசனத் திட்டங்களின் காரணமாக, நிலத்திற்குத் தண்ணீர் வசதி ஏற்பட்டு அந்த நிலத்திலிருந்து வருமானம் அதிகமாகக் கிடைக்குமென்று சொன்னால், அந்த நிலத்தின் சொந்தக்காரர் சம்மா தூங்கிக் கொண்டிருந்துவிடமாட்டார். நிலச் சொந்தக்காரருக்கும் குத்தகைதாரருக்கும் உள்ள ஒப்பந்த ஷரத்துக்களை, நிலத்தின் தரம் உயர்ந்திருப்பதற்கேற்றபடி மாற்றியமைத்து, அதற்குத்தகுந்த முறையில் தமக்குச் சேரவேண்டிய வாரத்தை உயர்த்தி புதிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு விடுவார் என்பதைப்பற்றி யாருக்கேனும் சந்தேகம் இருக்க முடியுமா? இருக்கமுடியாது. ஆகவே, இது நிலச்சொந்தக்காரருக்கும் குத்தகைதாரருக்குமுள்ள ஒரு விஷயம். இதை அவர்களுக்கே விட்டு விடுவது நல்லது. மிராசதாரர்களுக்கும் குத்தகைதாரர்களுக்கும் இடையே எந்தமுறையில் குத்தகை விகிதம் இருக்கவேண்டுமென்பதற்கு அரசாங்கம் ஒரு விகிதத்தை நிர்ணயிக்கலாமேயொழிய, அபிவிருத்தி வரி போன்ற விஷயங்களில் குத்தகைதாரர்களை ஈடுபடுத்துவது சரியல்ல. எந்தச் சட்டத்திலும் இல்லாத ஒரு புதிய முறையில் குத்தகைதாரரை சர்க்காருக்குச் சேரவேண்டிய வரி விஷயத்தில் சம்பந்தப்படுத்தியிருக்கிறது இந்த மசோதாவில். இந்த அம்சத்தை முதன் முதலாக இந்தச் சட்டத்தில்தான் நாம் பார்க்கிறோம். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் வரி விதிப்பு சம்பந்தமாக அரசாங்கத்திற்குக் கட்ட வேண்டிய கிஸ்தி சம்பந்தமாக, இன்னும் வரவேண்டிய வரிகள் சம்பந்தமாக இந்தச் சட்டத்தில்தான்

7th February 1955] [Sri C. Kandasamy]

முதன் முதலாக குத்தகைதாரர்களைக் கொண்டுவந்து இணைத்திருக்கிறார்கள். இதனால் பலவிதமான சிக்கல்களும் குழப்பங்களும் ஏற்படும் என்பதை அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக 25,000 ரூபாய்க்குமேல் செலவான திட்டங்களால் பயன்பெற்ற நிலங்களுக்கே கட்டணம் விதிப்பதென கமிட்டி நிர்ணயித்துள்ளது. பாரக்கப்போனால் இந்த வரி விதிப்பதில் அநேகமாக இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள பெரும்பாலான நிலங்கள் பூராவும் 1947-ம் ஆண்டுதான் விருந்து பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக ஒரு பம்பு செட்டோ அல்லது மைனர் இரிகிகேஷன் முதலிய நீர்ப்பாசன வசதிகளை அரசாங்கம் செய்தால் அதனால் நன்மை அடையக்கூடிய நிலங்களும் இந்த மசோதாவினால் பாதிக்கப்படும். வெள்ளைக்காரர்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இருந்த காலத்தில் நீர்பாசன வசதி செய்துகொடுத்த போது, சிறு சிறு திட்டங்களிலும்கூட 100 ஏக்கரிலிருந்து 200 ஏக்கர் வரையிலும் பாசனவசதி நிலப்பிரபுக்களுக்குச் செய்துள்ளனர். ஆனால் நிலச்சுவாந்தர்களிடமிருந்தும் கூட அபிவிருத்தி வரி வசூலித்தது கிடையாது. சாதாரண பாசனவசதிக்கும் வடிகால் திட்டத்திற்கும்கூட இம் மாதிரியான வரி வசூலித்தது கிடையாது. இந்த மசோதாவின் பிரகாரம் ரூ. 25,000-க்குமேல் சர்க்கார் பணம் செலவழித்தால் அந்தந்த இடத்திலுள்ள விவசாயிகள் வசதி பெற்றதற்காக வரி கொடுக்கவேண்டிய நிர்ணயம் ஏற்படுகிறது. பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால் இது அநேகமாக எல்லா விவசாயிகளையும் பாதிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. ஒரு ஏக்கர் நிலம் வைத்துள்ள விவசாயிகூட 100 ரூபாயிலிருந்து 150 ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும். ஆனால் இன்று விவசாயிகள் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது. விலைவாசி நாளுக்குநாள் குறைந்துக்கொண்டே போவதனால் அவர்களின் வாழ்க்கையும் பாதிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக ஒரு ஏக்கருக்கு 15 கலம் நெல் உற்பத்தி செய்தால் 10 கலம் நெல் இந்த வரிக்காகவே செலவு செய்யவேண்டியதாயிருக்கும். மீதியுள்ள 5 கலத்தில் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்—அவர்கள் பிழைப்பதா? சாவதா? என்று கேட்கிறேன். இந்த பலானி நீர்ப்பாசன திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 100-க்கு 20 பட்டாதாரர்கள் ஒரு ஏக்கருக்கு குறைந்த நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பொறுக்குக் கமிட்டி அங்கத்தினர்கள் கீழ்பவானி நீர்பாசன திட்டத்தைத்திற்கு விஷயம் செய்திருந்தபோது, ஒரு காங்கிரஸ் மெம்பர் சாட்சியம் கூறுகையில் இதைச் சொன்னார், ஆதலால் இந்த வரியைக் கட்டுவதற்கு அவர்களுக்கு வருமானம் இருக்கிறதா? இந்த வரியை அவர்கள் தலையில் கும்பிட்டுத் தாங்களால் தாங்கமுடியுமா? என்று அரசாங்கம் சிந்தித்தார்களா? இம்மாதிரியான வரி விதிப்பு நியாயமற்றது. மிகவும் அநீதியானது என்று சொல்லவிரும்புகிறேன். இந்த வரியானது எந்த நிதியின் அடிப்படையில் இயங்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. ஐந்து வருஷ திட்டத்தைப்பற்றி இந்த அரசாங்கம் பிரசாரம் செய்துவருகிறார்கள். அது எந்த அளவுக்கு இந்த நாட்டை அபிவிருத்தி செய்யப்போகிறது. இந்த நாட்டின் செல்வாக்கை எந்த அளவுக்கு உயர்த்தப்போகிறது? இந்த நாட்டின் உற்பத்தியை எந்த அளவுக்கு அதிகரிக்கப் போகிறது? இது வரையிலும் ஒருவிதமான அபிவிருத்தி ஏற்பட்டதாக தெரியவில்லை. விவசாயிகளின் பொருளாதார நிலையை எந்த அளவில் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள்? அதற்கு பதிலாக இந்த அரசாங்கம் இவ்விஷயத்தை ஒரு வியாபாரமாகக் கருதி இந்த வரியின் மூலம் அவர்களுடைய சம்பாத்தியத்தை பெருக்குவதற்கு முயற்சிக்கிறார்களே தவிர ஏழை விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்வதற்காக அல்ல என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த மசோதாவிலுள்ள ஷரத்துகளை எடுத்துக் கொண்டால் இந்த மசோதா பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விடப்பட்டிருந்த போது நாங்கள் என்ன மாறுதல்கள் செய்யவேண்டுமென்று எழுதிக் கொடுத்தோமென்பதைப்பற்றி இப்பொழுது குறிப்பிட விரும்பவில்லை. ஆனால் இன்றைய விவசாயிகளின் நிலைமையைப் பார்க்கும்போது இம் மாதிரி மசோதாவைப்பற்றி அரசாங்கம் நினைத்திருக்கவும் கூடாது. இதைக் கொண்டுவந்திருக்கவும் கூடாது. இது சட்டமாக ஆக்கப்பட்ட பிறகும்

1-10
p.m.

[Sri C. Kandasamy] [7th February 1955]

காலப்போக்கில் இந்த வரி விதிப்பைத் தொடர்ந்து விவசாயிகள் கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும் என்பதை அரசாங்கத்திற்கு தெரி வித்துக்கொண்டு இந்த மசோதாவை பரிபூரணமாக எதிர்க்கிறேன்.”

1-20
p.m.

* SRI K. R. NALLASIVAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவானது 1952-ம் வருஷத்தில் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தும், இப்பொழுதுதான் இதைச் சட்டமாக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்வதற்கான காரணம் கடுமையான எதிர்ப்புத்தான். விவசாயிகளின் நிலைமையை உயர்த்தப்போவதாக சர்க்கார் தரப்பில் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இன்றைய விவசாயிகளின் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது? இன்று விலைவாசிகள் நாளுக்குநாள் குறைந்துக்கொண்டே போகிறது. இதனால் விவசாயிகள் மிசவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். உதாரணமாக கடந்த வருடம் ஒரு மூட்டை நெல் 20 ரூபாயாக இருந்தது. இந்த வருஷம் 10 ரூபாய்க்கு வந்திருக்கிறது. இப்படி விலைபொருள்களின் மதிப்பு குறைந்துக்கொண்டே போகும் போது, இந்த மசோதாவை நாம் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். இந்த மசோதாவினால் முக்கியமாக பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் விவசாயிகள். சர்க்கார் இவ்வாறு பாதிக்கப்படும் விவசாயிகளுக்கு சரியானபடி நன்மைசெய்ய இந்த மசோதாவை தீர பரிசீலனை செய்ததாகத் தெரியவில்லை. இதைப் பற்றி பொது மக்கள் புரிந்துக்கொண்டதாகவும் தெரியவில்லை. ஆதலால் இந்த மசோதாவைப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு விடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மேலும் இந்த மசோதாவில் அடங்கியிருக்கும் ஷரத்துக்களையும், நோக்கங்களையும் அறிவதற்கும், திருத்தங்களைச் செய்வதற்கும், இது யார்யாரைப் பாதிக்கும் என்று புரிந்துக்கொள்வதற்கும் அது ஏதுவாக இருக்கும். இந்த நீர்ப்பாசன வசதி எங்கெங்கெல்லாம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ அங்குள்ள விவசாயிகள் எவ்வளவு பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை இந்த மசோதாவில் திட்டவட்டமாக ஏதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. தெளிவாகவும் இல்லை. ஜனங்கள் புரிந்துக்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

“ தற்போது அமராவதி திட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அந்தத் திட்டத்தினால் பலன் அடையக்கூடிய நிலச்சுவாந்தார்கள் ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 700 வீதம் வரி கொடுப்பதாக சர்க்காரிடம் சொன்னார்கள் ஒரு காலத்தில், ஆனால் அதே நிலச்சுவாந்தார்கள் இப்போது என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால் இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலையில் சர்க்காருக்கு 700 ரூபாய் கொடுக்க முடியாது என்று அப்படி கொடுக்காவிட்டால் சர்க்கார் அந்த அனைக்கட்டு திட்டத்தை தூக்கிக்கொண்டுபோகப் போகிறார்களா என்று? என்றும் சொல்லுகிறார்கள்! அப்பொழுது சர்க்கார் கொடுக்கவேண்டும் என்று நினைப்பதன் செய்ததினால் நாங்கள் கொடுக்கமுடிவு செய்தோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதுமாதிரியே இன்றைக்கு யோசனையில் இருக்கக்கூடிய திருநெல்வேலியிலுள்ள கிரியார் திட்டத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அங்கு இருக்கக்கூடிய ரெவின்யூ டிவிஷனல் ஆபீசர் அங்குள்ள விவசாயிகளை கூட்டி ஒருபோகம் வினையக்கூடிய நஞ்செய் நிலத்திற்கு ரூ. 500ம், கொண்டு போகும் வினையக்கூடிய நஞ்செய் நிலத்திற்கு 1,300 ரூபாயும் கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தின் அபிப்பிராயத்தை சொன்னார். ஆனால், இன்றைக்கு ஒருபோகம் வினையக்கூடிய நிலத்திற்கு 100 ரூபாயும், இரண்டு போகம் வினையக்கூடிய நிலத்திற்கு 130 ரூபாயும் வரி கொடுக்க முடியும் என்று கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த விவசாயிகள் சொன்னார்கள். இம்மாதிரியாக விவசாயிகளின் நிலைமை இருக்கும்போது இந்த விஷயங்களையெல்லாம் நன்றாக பரிசீலனைசெய்து சர்க்கார் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். இந்த சட்ட சபையின் கூட்டம் இன்னும் 1½ மாதம் நீடிக்கபோவதால் இதற்குள் இந்த மசோதாவைப்பற்றி பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு விட்டுத் தெரிந்துக்கொண்டால் இந்த மசோதாவைத் திருத்தி அமைக்க மிக்க உதவியாகயிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

“ அதோடு மட்டுமல்ல. இந்த மசோதாவிலிருந்து கீழ் பவானி பாசன பிரதேசத்திற்கு விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கீழ் பவானித் திட்டமானது, அமராவதி

7th February 1955] [Sri K. R. Nallasivam]

அல்லது அவகை அல்லது மலம்புழாத் திட்டத்தைப்போன்ற நஞ்சைத் திட்டம் அல்ல. மாகாணத்திலேயே இது ஒரு புதிய திட்டமாகயிருக்கிறது. மற்ற திட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால், ஒன்று ஒரு போக நிலங்களாக இருக்கும். அல்லது இரு போக நிலங்கள் ஆக இருக்கும் அல்லது இரண்டாவது போகத்தை ஸ்திரப்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு தண்ணீர் வசதி உள்ளதாக இருக்கும். ஆனால், கீழ்ப் பவானித் திட்டமோவென்றால், சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கூட புறிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு திட்டமாக யிருக்கிறது. இது ஒரு மாதிரி (model) திட்டம். ஒரு 'model farm' போல இருக்கிறது. பத்தரை நாட்களுக்கு ஒரு முறை தண்ணீர் விடப்படுகிறது. 150,000 ஏக்கருக்கு தண்ணீர் விடப்பட்டிருப்பதாக சமீபத்தில் சட்டசபையில் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் 50,000 ஏக்கருக்கு மேல், ஒரு ஏக்கருக்குக்கூட தண்ணீர் பாய்வது கிடையாது.

“இந்தக் கீழ்பவானி பாசனத்திலுள்ள நிலங்கள் மிகவும் கீழ்த் தரமான நிலங்கள். கோபி பிரதேசத்தில் உள்ள தோட்டக்கால் சமாராக இருக்கலாம். மீதிப் பிரதேசத்தில் உள்ள நிலங்கள் மேடும், பள்ளமும் நிறைந்தவை. சீர்திருத்துவதற்குக்கூட சாத்தியமில்லாதவை. மேலும், இங்கே பயிர் கட்டுப்பாடு வேறு இருக்கிறது. பாதிப் பகுதியில் பருத்தி பயிரிடப்படவேண்டும். மீதியுள்ள பகுதியில் குறிப்பிட்ட சில புஞ்சை உணவு தானியங்களும் தான் (மொச்சை, துவரை, கம்பு) பயிர் செய்யலாம். தோட்டக்கால் நிலங்களில் நெல், கரும்பு, வாழை இவைகளைத் தவிர பாக்கி பயிரிடலாம். மாகாணத்திலேயே கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த திட்டம் இது. ஒரு ஏக்கருக்கு இங்கே போடப்படும் தண்ணீர்த் தீர்வை வேறு எந்தத் திட்டத்தின் கீழும் கிடையாது. பருத்தியை எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு ஏக்கருக்கு தண்ணீர் தீர்வை ரூ. 20 வருகிறது. மற்றும் நிலத்தீர்வை, செஸ், இவைகளைச் சேர்த்தால் ரூ. 7-8-0 வரை வரும். எனவே, பருத்தி போடக்கூடிய நிலத்திற்கு ஏறத்தாழ ரூ. 25 வருந்து ரூ. 30 வரையும், மற்றும் தானியங்கள் போடக்கூடிய நிலங்களுக்கு ரூ. 15 அல்லது ரூ. 16 வரை வருகிறது. சராசரி கணக்குப் பார்த்தால் ரூ. 20 முதல் ரூ. 22 வரை, தண்ணீர் தீர்வை, நிலத்தீர்வை, செஸ், எல்லாம் சேர்த்து ஒரு ஏக்கருக்கு வருகிறது. இந்தத் துகையை விவசாயிகள் கொடுக்கக் கஷ்டப்படும் நிலைமையிலிருக்கிறார்கள். இதை சர்க்கார் புரிந்துகொண்டால் நன்றாகயிருக்கும். இந்த மசோதாவிலிருந்து கீழ்பவானி பாசன பிரதேசத்திற்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரை அழுத்தந்திருத்தமாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ஆனால் சர்க்கார் சொல்வதென்னவென்றால்:—‘நாங்கள் பொது நிதியில் இருந்து இத்திட்டத்திற்கு ரூ. 11 கோடி செலவு செய்து இருக்கிறோம். ஆகவே எங்களுக்கு அதிலிருந்து ஒரு பகுதி வந்துதான் ஆகவேண்டும்’ அதே சமயத்தில் சர்க்காருக்கு நான் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். வருஷம் ஒன்றுக்கு இப்பிரதேசத்திலிருந்து தண்ணீர்த் தீர்வையின் மூலமாகமட்டும் ரூ. 31 லட்சம் கிடைக்கப்போகிறது. மராமத்துச் செலவு, சிப்பந்திகள் சம்பளம், மற்றும் புது திட்டங்கள் செலவு எல்லாம் ரூ. 15 லட்சம் ஆகும். மீதி ரூ. 15 லட்சம் இருக்கிறது. ஆகவே 75 ஆண்டுகளில் நமது மாகாண சர்க்காருக்கு அவர்கள் இத் திட்டத்திற்காக செலவழித்த ரூ. 11 கோடி கிடைத்துவிரும். இந்த நிலைமையில் தண்ணீர் தீர்வையும் அபிவிருத்தி வரியும் போடுவது ஆபத்தில் முடியும்!

“இப்போது இரண்டு ஆண்டுகட்குமுன் நமது மாகாண சர்க்கார் குறைந்தபட்சம் ஐந்து ஏக்கர் நிலம் வைத்துள்ள விவசாயிகளுக்கு உதவித் தொகை கொடுத்து, ஒரு ‘மாதிரிப் பண்ணை திட்டத்தை’ வகுத்திருந்தார்கள். அதேபோல்தான் கீழ்பவானித் திட்டத்திலும் சர்க்கார் ஒரு ‘மாதிரித் திட்டத்தை’ சோதனை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னால் சத்தியமங்கலம், பெரியபட்டணம், சிறுவாணி முதலிய இடங்களில் சோதனை செய்து பார்த்தார்கள். அங்கெல்லாம் பயிர் வளர்ந்ததே தவிர, தான்யம் விளைந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏக்கருக்கு எவ்வளவு விளைச்சல் என்பதற்கு அதிகாரிகள் திட்டவட்டமாக கணக்கு கொடுக்கவில்லை.

[Sri K. R. Nallasivam] [7th February 1955]

இந்த நிலைமையில் மீதியுள்ள நஞ்சையோடு சேர்த்து வரி கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால் எப்படி கொடுக்கமுடியும்? ஆகவே இந்தப் பிரதேசத்திற்கு மசோதாவில் இருந்து விதிவிலக்குக் கொடுத்தால்தான் ஒரு குறிப்பிட்ட பலனையாவது அடையமுடியும்.

“இந்த மசோதாவை சட்டசபை அங்கத்தினர்கள்கூட புரிந்துகொள்வது கஷ்டமாயிருக்கிறது. நான் ஒரு கணக்குச் சொல்லுகிறேன், எதிர்தரப்பிலுள்ள ஸ்ரீ கருத்திருமன் ஒரு கணக்குச் சொல்கிறார், என் பக்கத்திலுள்ள ஸ்ரீ கந்தசாமி ஒரு கணக்குச் சொல்லுகிறார். கணம் நிதி அமைச்சர் ஒரு கணக்குச் சொல்கிறார். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக கணக்கிடுகிறார்கள். ஒரு ஏக்கருக்கு குறைந்தபட்சம் எவ்வளவு வரி குறைந்தபட்சமும் அதிகபட்சமும் வரும் என்று திட்டவாட்டமாக யாரும் சொல்வதற்கில்லை. விவசாயிகளிடம் இம்மசோதா பெரும் பயத்தை உண்டாக்கிவிடுகிறது. மொத்தத்தில் கணக்குச்சிக்கல்கள் நிறைந்ததாக இருக்கிறது. எப்படி கணக்குப் பார்த்தாலும் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ரூ. 400-ல் இருந்து ரூ. 1,000 வரை வருமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

“சென்ற வருஷம் நவம்பர் மாதம் சர்க்கார் வெளியிட்டுள்ள “Madras Information” என்ற பத்திரிகையில் சில புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன்படி, 130,000 டன் தானிய விளைச்சலையும், 50,000 டன் பருத்தி விளைச்சலையும் சர்க்கார் இக்கீழ்பவானி திட்டத்தின் மூலம் எதிர்ப்பார்க்கிறார்கள். இந்த மசோதா அடிப்படையில் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த விலவாசிகளின்பேரில் கணக்கிட்டால் ஒரு ஏக்கருக்கு சமார் ரூ. 300 வருமானம் வருகிறதாக கணக்கு வருகிறது. இந்த அடிப்படையில் கணக்கிட்டால் மிகப் பயங்கரமான அளவு அபிவிருத்தி வரி வருகிறது.

“1952-ம் ஆண்டில் சில மந்திரிகள் எங்கள் ஊருக்கு வந்திருந்தார்கள். ரூ. 130-லிருந்து ரூ. 150-க்கு மேல் ஏக்காரணத்தைக் கொண்டும் வரி விதிக்கப்படமாட்டாது என்று வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள். எந்த ஆதாரத்தை வைத்து வாக்குறுதி கொடுக்கப்பட்டது என்று கேட்கிறேன்? நாங்கள் கவலைப்படவேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் சொன்னார்கள். இது மசோதாவின் அடிப்படைகளைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாததால் வந்த வார்த்தைகள். இந்த மசோதாவில் பல விதமான சிக்கல்கள் இருப்பதால் அவைகளைத் தெளிவுபடுத்துவது அவசியம். அதோடு, இந்த மசோதாவை பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு விட வேண்டும். மேலும், நான் ஏற்கெனவே கூறியபடி இந்தக் கீழ்பவானி பாசன பிரதேசத்திற்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“The House will now adjourn and meet again at 11 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned.

VII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. G.O. No. 3380, Home, dated 17th November 1954, notifying the continuance of concessional rates of tax in respect of stage carriages plying solely within the limits of erstwhile Pudukkottai State.

2. G.O. No. 3430, Home, dated 22nd November 1954, notifying certain amendments to Madras Motor Vehicles (Taxation of Passengers and Goods) Rules.

3. G.O. No. 3660, Home, dated 11th December 1954, relating to the issue of temporary licences for the Motor vehicles used in connection with All-India Congress Session at Avadi.